

aallon tavoin tuo tietoja maiden äärimmiltä laidoilta, aikojenkin takaa, tukahuttaen usein korvien juuressa rämisevän häiritsevän äänen. Karjalankin kysymys, paitsi sen suurta kaiutonta taustaa tällä hetkellä, on monien rikkiraastavien ja hajottavien päivänmielteiden pirstoma. Tähän tukahdusajalle ominaiseen umpeaan ilmakehään on avattava joku suuri näköala, johon kaikki voimme katsoa yhtä suurella ihastuksella, yhtä suurella toivolla, yhtä lämpimin sydämin ja yksin mielin. Kukaan ei voine keksiä tähän päämäärään pyrkiessä kiistan ja erimielisyyden aiheita muussa kuin keinoissa, miten parhaiten edistää tätä tarkoituspäätä, miten parhaiten koota aineellisia apuneuvoja tämän Karjalan suuryrityksen toteuttamiseksi.

Miten sitten olisi näitä apuneuvoja kartutettava?

Jokaisen itäsuomalaista tai karjalaista edistystyötä ajavan seuran ja järjestön olisi varattava joku määrä varoja tämän tarkoituksen hyväksi. Karjalan suuri kulttuurirahasto Viipurissa voisi joka jaossaan siirtää jonkun summan tähän tarkoitukseen, mahdollisesti erityiseen rahasto-osastoonsa. Otsakorpi-puolisoiden kaunis säätiö voisi ottaa myös tämän huomionsa. Karjalaisten nuorisoseurojen keskusjärjestöt voisivat jonkun osan työstään ja varainkokoamisestaan kohdistaa tämän hyväksi. Karjalaisissa kansanopistoissa, oppikoulujen, seminaarien y. m. toverikunnissa voitaisiin pitää iltamia ja juhlia tämän päämäärän hyväksi. Raja-Karjalan vastaperustetulla säätiöllä olisi tässä työmaata, samoin aikaisemmalla Raja-Karjalan Sivistyslietolla vaikutustilaisuutta. Opettajayhdistyksissä

voitaisiin pohtia asiaa. N. s. heimojärjestöt voisivat ottaa tämän yhdeksi kysymyksekseen. Joensuun kansalaiskorkeakoulu ja kansankorkeakoulu-yhdistys, jotka jo ovat alkaneet aatteellisen pohjan muokkaamisen laajassa Pohjois-Karjalan maakunnassa, voisivat yhä laajentaa tehtävänsä.

Joillakuilla paikkakunnilla on tietämän mukaan tehty pieniä tähän tarkoitukseen tähtääviä rahasto-yrityksiä. Viipurissa lienee aikoinaan perustettu pieni Karjalan taloudellisen korkeakoulun rahasto ja Joensuussa samanlainen nimenomaan karjalaisen yliopiston hyväksi. Ne hankkeet olisi uudestaan viritettävä. Pienet rahastot yhdeksi tai niitä erillisinä kartuttamaan! Kaikki itäsuomalaiset sanomalehdet tästä kirjoittamaan! Yksi suuri rahasto olisi saatava perusrahostoksi ja kokoamisen selkärangaksi! Kaikille yhteiseksi selväksi säännöksi: kaikkien rahat kerran toteutumistaan lähestyvälle Karjalan yliopistolle! Jos niin katsottaisiin, voitaisiin kaikkien varat toistaiseksi säilyttää jonkun suuren suomalaisen laitoksen turviin, ellei yliopistollisen, niin esim. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran.

Karjalan Sivistysseura on tänä vuonna rahallisestikin perustanut oman pienen rahastonsa, siirtämällä siihen eräiden pysyvien rahastojensa korkoja. Myös tähän rahastoon otetaan karjalaisten ja karjalaisystävällisten laitosten, liikkeiden ja yksityisten lahjoituksia, sijoittamalla ne rahaston erityiselle tilille.

Karjalainen yliopisto kerran itäsuomalaisen maan rajoille ja karjalaisen heimon keskuuteen, olkoon suuri ja kantava Karjala-työmme tunnussana.

I. H.

— Vuosia täyttänyt Karjalan kävijä. Kalevalan päivänä, helmikuun 28:ntena, täytti Helsingissä innokas Kalevalan runouden tutkija, karjalaisten runomaiden kävijä tohtori, dosentti Väinö Salminen 50 vuotta. Monilla runonkeruumatkoillaan on hän tutustunut laajalti Karjalaan, Inkeriin ja moniin muihin heimolueihin. Tutkimuksistaan ja runonkeräyksistään on hän julkais-

sut monta teosta, m. m. D. E. D. Europaeuksen elämäkerran, Länsi-Inkerin häärunoista, Ruotsin metsäsuomalaisista y. m. — Merkkipäivänään sai dosentti Salminen paljon onnitteluja ja tunnustusta. Tämä nykypäivien Europaeus on todella parhaimpia heimomaittemme tuntijoita ja niiden hartaita tutkijoita. Leh-temme yhtyy onnitteluihin.